

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobkyně: E. N., st. příslušnost Ruská federace
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje,
Odbor cizinecké policie
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2026, č. j. X, ve věci zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná **napadeným rozhodnutím** zajistila žalobkyni podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem vycestování. Žalovaná stanovila podle § 124b odst. 4 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dobu zajištění žalobkyně na 90 dnů ode dne ukončení zajištění žalobkyně Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra podle rozhodnutí č. j. X, kterým byla žalobkyni uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že 11. 12. 2025 provedla hlídka žalované pobytovou kontrolu na oddělení urgentního příjmu Fakultní nemocnice Olomouc, protože se tam nacházela cizinka bez dokladu totožnosti. Přivezla ji tam zdravotnická záchranná služba poté, co se jí udělalo v obchodním centru nevolno. Vyšetřením se zdravotní problémy neprokázaly. Žalobkyně uvedla, že se jmenuje A. N., nar. X a je státní příslušnicí Ukrajiny. Žalované se nepodařilo ve všech dostupných systémech dohledat žádné údaje ke sdělené identifikaci. Žalobkyně odmítla spolupracovat, nekomunikovala, a proto byla zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Po porovnání otisků prstů žalovaná zjistila shodu a postavila najisto, že se jedná o jinou ženu s jiným jménem, jiným datem narození a jinou státní příslušností, a to žalobkyni.
3. Žalovaná vydala v předcházejícím řízení 16. 6. 2023 rozhodnutí, kterým žalobkyni uložila správní vyhoštění, zákaz vstupu na území státu Evropské unie (dále jen „EU“) v délce dvou let a dobu k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto.
4. Žalobkyně požádala 15. 12. 2025 o mezinárodní ochranu a byla zajištěna podle § 46a odst. 1 zákona o azylu. Žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu byla zamítnuta. Žalobkyně podala žalobu, kterou Krajský soud v Praze zamítl (sp. zn. 40 Az 5/2026) a zamítl i návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 24. 3. 2026. Od nabytí právní moci posledně uvedeného rozhodnutí přestala žalobkyně být žadatelem o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu a byla posuzována jako cizinec podle zákona o pobytu cizinců.
5. Žalovaná dospěla k závěru, že z jednání žalobkyně je zjevné, že existuje nebezpečí, že zmaří nebo znemožní realizaci vycestování z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „území“) dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 z 28. 12. 2018 o využívání schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Předchozí jednání žalobkyně vypovídá o tom, jak respektuje právní pořádek České republiky (dále jen „ČR“).
6. Zejména se jednalo o skutečnost, že žalobkyně při pobytové kontrole vystupovala pod falešnou identitou a odmítala jakoukoli spolupráci. Takové chování žalobkyně neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti, které jí správní orgán uloží. Navíc žalobkyně pobývala v ČR bez platného cestovního dokladu, ačkoliv tvrdila, že se ho snažila získat. Tuto skutečnost nijak nedoložila. Dle žalované žádost o mezinárodní ochranu podaná v zařízení pro zajištění cizinců byla účelová, protože žalobkyně při předchozím pobytu v ČR o mezinárodní ochranu nepožádala a při svých předchozích výsleších neuváděla, že by jí v její vlasti hrozilo jakékoliv nebezpečí nebo pronásledování.
7. Žalovaná při stanovení doby trvání zajištění přihlédla ke složitosti přípravy výkonu vycestování, protože je povinna zajistit náležitosti nezbytné pro vycestování, zejména je nucena vyčkat reakce dožadovaného státu a musí zajistit náhradní cestovní doklad. Žalovaná musí ověřit totožnost žalobkyně na zastupitelském úřadu jejího domovského státu a poté požádat o náhradní cestovní doklad. Průměrná doba vydání náhradního cestovního dokladu je minimálně 30 dnů. Poté Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizinců přes jiné státy EU, zajišťuje policejní eskortu a komunikuje se státem, jehož je žalobkyně státním občanem, o vzetí zpět.

8. V případě žalobkyně je zajištění vhodné a přiměřené opatření. Mírnější opatření by bylo z hlediska jejího jednání zjevně nedostatečné. Neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila žalobkyni ve vycestování z území. Žalobkyně má v ČR dceru, ta je však již plnoletá a má ukončené vysokoškolské studium. K námitce žalobkyně, že musí občas přispět dceři na léky, které nejsou levné, žalovaná konstatovala, že na ně může přispívat i ze své vlasti. Žalobkyně neuvedla a žalovaná nezjistila žádné skutečnosti, které by z hlediska soukromého a rodinného života žalobkyně nasvědčovaly případné překážce vycestování nebo že by žalobkyni v zemi původu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
9. **Žalobkyně v žalobě** namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je nezákonné. Vyhoštění není realizovatelné, protože přímé letecké spojení mezi ČR a Ruskou federací neexistuje a návraty do Ruské federace jsou v současné době výrazně omezeny. Spolupráce se zastupitelskými úřady při vydávání náhradních cestovních dokladů je dlouhodobě problematická a omezená. Žalovaná tyto překážky vycestování neposoudila. Žalovaná nezjistila skutkový stav bez důvodných pochybností a neprokázala, proč v případě žalobkyně hrozí riziko útěku, maření rozhodnutí nebo jeho ztěžování. Pokud není vycestování žalobkyně reálně možné, zajištění je nezákonné a bezúčelné. Zajištění je krajním prostředkem, pokud nelze účelu dosáhnout jinak. Žalovaná měla posoudit jiná, mírnější opatření a vysvětlit, proč nejsou postačující. Žalobkyni znemožňuje návrat do vlasti probíhající mezinárodní konflikt.
10. Žalobkyně má v ČR dceru, která potřebuje podporu a je zranitelná. Dcera žalobkyně žije v ČR více než 12 let a je integrovaná do společnosti. Dcera v současné době pracuje, částečně studuje a snaží se vést samostatný život, avšak její zdravotní a psychické problémy jí významně ztěžují každodenní fungování. Symptomy zahrnují potíže s koncentrací, pamětí a orientací v běžných denních činnostech. To vyžaduje pravidelný dohled. Jakýkoliv trest nebo odloučení od matky u ní vyvolává zvýšenou úzkost, dezorientaci a zhoršení zdravotního stavu, což v minulosti vedlo ke třem hospitalizacím. Přítomnost a podpora matky jsou pro dceru nezbytné pro udržení každodenního života a prevenci zhoršení stavu. Žalovaná tyto skutečnosti posoudila pouze formálně s odkazem na zletilost dcery žalobkyně, aniž by zohlednila její skutečnou zranitelnost.
11. Žalobkyně žije v ČR již osm let a během této doby si vytvořila stabilní sociální a životní vazby a fakticky se integrovala do zdejší společnosti. Žalobkyně má základní až středně pokročilou znalost českého jazyka (úroveň A2), což jí umožňuje komunikovat v běžných situacích a orientovat se v každodenním životě. Žalobkyně má na území ČR rodinné zázemí, zejména svou dceru.
12. U žalobkyně nehrozí riziko útěku. Žalobkyně s tímto argumentem žalované zásadně nesouhlasila, není pravda, že vystupovala pod falešnou identitou nebo odmítala spolupracovat. V době kolapsu se žalobkyně nacházela ve vážném zdravotním stavu, došlo k náhlé nevidomosti, závratí a následnému pádu, po kterém ji převezla zdravotnická záchranná služba do nemocnice. V důsledku tohoto stavu byla žalobkyně dezorientovaná a nebyla schopna plně chápat situaci ani adekvátně reagovat na dotazy. Případné nesrovnalosti v komunikaci tak nebyly způsobeny úmyslem uvádět nepravdivé údaje a vyhýbat se spolupráci, ale výhradně zdravotním stavem. Žalobkyně uvedla své skutečné občanství a neměla v úmyslu uvádět žalovanou v omyl.

13. Žalobkyně měla při svém zajištění 2 500 Kč v podobě pěti bankovek v hodnotě 500 Kč. Po zadržení jí však byla potvrzena pouze částka 500 Kč. Žalobkyně nepodepsala žádné dokumenty o platbě či srážce. Žalobkyně požádala soud a příslušný orgán žalované, aby při přezkumu rozhodnutí tuto skutečnost zohlednily. Žalobkyně si není vědoma, že by tuto částku v době nevolnosti použila. V současné době žalobkyně plně spolupracuje s příslušnými orgány, aktivně řeší svou situaci a nemá žádný úmysl se vyhýbat řízení. Žalobkyně se v minulosti nacházela ve složité životní a právní situaci, která souvisela s jejím pobytovým statutem. Zásadní je, že jednání žalobkyně nepředstavovalo žádné ohrožení veřejného pořádku ani bezpečnosti společnosti.
14. Žalovaná mohla použít v případě žalobkyně mírnější opatření a mohla jí například uložit povinnost hlásit místo pobytu, pravidelně se hlásit u příslušných orgánů nebo stanovit jiné formy kontroly. Zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců je neadekvátní a nepřiměřené vzhledem k jejím osobním a rodinným poměrům. Žalovaná dostatečně nezohlednila zdravotní a psychickou zranitelnost dcery a její závislost na žalobkyni, délku pobytu žalobkyně v ČR a míru integrace žalobkyně do společnosti.
15. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** vysvětlila, že v případě zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci. Správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy nebo které vyšly najevo. Žalovaná při svém rozhodování brala v potaz judikaturu Nejvyššího správního soudu, například rozsudky č. j. 1 As 72/2011-75 nebo č. j. 7 As 79/2010-164, a přihlédla k tomu, jestli je realizace vyhoštění alespoň potenciálně možná. Žalovaná trvala na tom, že realizace správního vyhoštění žalobkyně do Ruské federace je potencionálně možná a důvody zajištění žalobkyně nadále trvají. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti a se všemi jejími námitkami se žalovaná vypořádala v napadeném rozhodnutí.
16. K námitce, že žalobkyně byla při ověřování totožnosti ve špatném zdravotním stavu a nechtěla uvádět nepravdivé údaje, žalovaná připomněla, že vyčkala až do jejího propuštění ze zdravotnického zařízení, následně žalobkyni zajistila a eskortovala na oddělení a její pravá totožnost byla zjištěna až na základě sejmutí otisků prstů, následnou lustrací v systémech AFIS a EURODAC a konfrontací žalobkyně se zjištěnými skutečnostmi.
17. Tvrzení žalobkyně, že při svém zajištění měla s sebou 2 500 Kč, je nepravdivé, jak vyplývá ze seznamu dočasně zadržených dokladů, věcí a finančních prostředků. Žalobkyně podepsala seznam za účasti tlumočnicka do ruského jazyka a nijak ho nerozporovala.
18. **Odbor vnitřní kontroly žalované** sdělením z 20. 4. 2026 vyrozuměl soud, že mu byla postoupena stížnost žalobkyně k nesrovnalostem o výši finančních prostředků při zajištění. O postoupení stížnosti byla žalobkyně vyrozuměna.
19. **Žalobkyně v replice** zopakovala žalobní argumentaci a znovu zdůraznila její neschopnost plně porozumět všem úkonům při zajištění, protože byla ovlivněna zhoršeným zdravotním stavem. Žalovaná k tomu nepřihlédla. Žalobkyně na otázku na její občanství odpověděla až při převozu k žalované a uvedla, že je státní příslušnicí Ruské federace. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené. Žalovaná měla použít mírnější opatření.
20. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

21. Soud ověřil **ze správního spisu**, že v založené kopii části cestovního pasu žalobkyně vydaného 19. 6. 2014 je otisk českých víz do států schengenského prostoru, a to víza z 26. 12. 2014 platného do 18. 1. 2015, z 20. 12. 2017 platného do 17. 6. 2018 a otisk litevského víza z 3. 8. 2014 platného do 23. 8. 2014. Dále je v cestovním pase žalobkyně český výjezdní příkaz ze 17. 4. 2018 a vízum platné od 14. 4. 2015 do 14. 10. 2015 pro Velkou Británii.
22. Žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu 15. 12. 2025. Ministerstvo vnitra, oddělení azylové a migrační politiky tuto žádost zamítlo. Rozhodnutí nabylo právní moci 16. 2. 2026.
23. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
24. Námitka **nepřezkoumatelnosti** napadeného rozhodnutí nebyla důvodná. Rozhodnutí obsahuje všechny nosné důvody a jeho obsah nebránil soudu přezkoumat ho v rozsahu žalobních námitek. Z rozhodnutí je zřejmé, co žalovaná považovala za podstatné, z čeho zjistila skutkový stav a pod jaké právní předpisy ho podřadila. Rozhodnutí bylo srozumitelné. To plyne také z toho, že žalobkyně na něj adekvátně reagovala.
25. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším (nejintenzivnějším) vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 267/2017-38).
26. Otázka zákonnosti skutkových a právních úvah a postupů, které vydání rozhodnutí předcházely a dále které jsou obsahem napadeného rozhodnutí, je pak druhou otázkou.
27. Spornou otázkou bylo, jestli **žalovaná mohla vydat rozhodnutí o zajištění**. Podle žalobkyně překážkou, která bránila ve vydání rozhodnutí o zajištění, byly nemožnost realizovat vyhoštění žalobkyně, byly zde překážky vyhoštění a přijaté opatření bylo nepřiměřené. Žalovaná nezjistila skutkový stav v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
28. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí“.
29. Předpokladem vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vycestování je vydání rozhodnutí, kterým již byla dříve cizinci uložena povinnost vycestovat. V případě žalobkyně se jednalo o rozhodnutí žalované z 16. 6. 2023, č. j. KRPM-88365-18-ČJ-2023-140022-SV, kterým žalovaná podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců

žalobkyni uložila správní vyhoštění, stanovila jí lhůtu k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí a současně stanovila dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce dvou let. Žalobkyně o tomto rozhodnutí věděla, protože proti němu podala prostřednictvím advokáta odvolání. Ředitelství služby cizinecké policie odvolání zamítlo rozhodnutím z 29. 2. 2024, č. j. X. Podle správního spisu rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci 5. 3. 2024.

30. Žalovaná v přezkoumávaném rozhodnutí výstižně popsala důvody, proč neuložila žalobkyni mírnější opatření. Obava, že žalobkyně nebude mírnější rozhodnutí respektovat, plynula ze zjištění žalované, která žalobkyně ve správním řízení nijak nepopírala a která byla ve správním řízení postavena najisto. Žalobkyně po uložení povinnosti vycestovat na dva roky z území členských států EU nevycestovala a mimo EU nesetřvala po dobu, po kterou měla vstup na území členských států EU zakázáný, tj. od 5. 3. 2024 po dobu dvou let, tedy do 5. 3. 2026.
31. Soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí z právních závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu podle usnesení z 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS. V posuzovaném případě jde o situaci, kdy žalobkyně již dříve nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění a existují již konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se postavila ke své povinnosti opustit území ČR. V takovém případě je zajištění cizince podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pravidlem. Přitom je třeba vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, dosavadní chování cizince a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými členskými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince.
32. V posuzované věci soud neshledal existenci takových výjimečných okolností, za kterých by i přes předchozí nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění postačovalo k naplnění účelu zajištění uložení některého z alternativních opatření. Žalovaná přitom nevycházela pouze z jediné skutečnosti, že žalobkyně v minulosti nerespektovala povinnost vycestovat, ale zohlednila také další právně významné okolnosti věci a osobní situaci žalobkyně. Žalovaná vzala v potaz to, že žalobkyně má na území ČR dceru, která je však dospělá a má ukončené studium. Žalovaná přihlédla k podané žádosti o mezinárodní ochranu, která byla zamítnuta stejně jako žaloba proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná shledala podanou žádost o mezinárodní ochranu jako účelovou, protože žalobkyně ji nepodala dříve. Žalovaná vzala dále v potaz, že se žalobkyně při pobytové kontrole snažila vystupovat pod falešnou identitou a odmítala jakkoli spolupracovat. Žalobkyně pobývala v ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Žalobkyně nedoložila, že se snažila cestovní doklad získat.
33. Soud ověřil z vysvětlení žalobkyně ve správním řízení, že pobývala v ČR od prosince 2017, kdy přijela navštívit dceru a ani jednou po celou dobu ČR neopustila (pozn. soudu: ze správního spisu však vyplynulo, že žalobkyně po prvním rozhodnutí o vyhoštění 17. 4. 2018 vycestovala, ale 13. 5. 2018 se vrátila zpět, toto tvrzení tedy bylo nepravdivé). Žalobkyně věděla, že jí bylo uloženo správní vyhoštění, odvolání bylo zamítnuto a měla vycestovat do 4. 4. 2024. Žalobkyně nevycestovala, protože dcera byla nemocná a potřebovala pomoc matky. Cestovní pas žalobkyni ukradli s kabelkou a mobilním telefonem na podzim roku 2024. Žalobkyně se na policii neobrátila, protože v ČR byla neoprávněně. Když se žalobkyně objednala a přijela na velvyslanectví Ruské federace, nikdo ji nepřijal. Žalobkyně se obracela na velvyslanectví v době války a ze zastupitelského

úřadu byli staženi téměř všichni pracovníci. Aby se žalobkyně užívala, pracovala online, dělala designy a grafiky stránek. Žalobkyně potvrdila, že věděla, že do 5. 3. 2026 měla setrvat mimo území, ale neodjela kvůli dceři, která je na tom zdravotně špatně a chodí pravidelně do nemocnice na kontroly. Žalobkyně uvedla, že má finanční prostředky, ale nic víc k tomu neuvedla. Žalobkyně nemá povolený pobyt v jiném státě. Žalobkyně žádala o azyl pouze v ČR. Žalobkyně je zdravá, žádné návykové látky neužívá a nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo EU. Žalobkyně ke své výpovědi již nechtěla nic dodat.

34. Soud dále ověřil z rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie z 29. 2. 2024 ve věci zamítnutí odvolání proti rozhodnutí žalované z 16. 6. 2023, kterým byla žalobkyně vyhoštěna z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. b) body 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba, po kterou jí nebyl umožněn vstup na území členských států EU, na dva roky, že žalobkyně byla přistižena při krádeži a bylo zjištěno, že sice 17. 4. 2018 vycestovala z území členských států EU na základě výjezdního příkazu, ale zpět na území EU opět vstoupila 13. 5. 2018 na letišti Praha-Ruzyně. Výjezdní příkaz byl vydán na základě rozhodnutí o správním vyhoštění ze 17. 4. 2018, kterým byla žalobkyni stanovena doba, po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU, v délce jednoho roku. Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta, stejně jako žaloba proti tomuto rozhodnutí. Rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 53 Az 13/2018-25 nabyl právní moci 1. 4. 2019. Již v rozhodnutí z 29. 2. 2024 bylo uvedeno, že dcera žalobkyně byla již třikrát hospitalizována. Žalobkyně nyní neuvedla, že by od tohoto data nastala další hospitalizace dcery nebo její závislost na žalobkyni.
35. Soud se ztotožnil se skutkovými a právními závěry žalované. Žalobkyně ani v žalobě neuvedla takové mimořádné okolnosti věci, které by závěry napadeného rozhodnutí vyvrátily. Soud neshledal vadu v úsudku žalované, že vyhoštění žalobkyně je potencionálně možné.
36. Žalobkyně namítala, že je integrovaná do společnosti a pobývá v ČR dlouhodobě. Žalobkyně však opomíjí, že pobývala v ČR dlouhodobě neoprávněně a neuvedla nic rozumného a právně významného na svoji obhajobu, zejména proč nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění a zákazu vstupu na území jak z roku 2018, tak z roku 2023. Obě rozhodnutí o správním vyhoštění nabyly právní moci a nebyla zrušena. Z dosavadního jednání žalobkyně je zjevné, že uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečně účinné, případně by nebylo možné očekávat její dobrovolné vycestování. Žalobkyně dlouhodobě fakticky mařila výkon úředních rozhodnutí, byť za jejich maření nebyla odsouzena v trestním řízení. Žalobkyně důvěryhodně rovněž neuvedla a vůbec neprokázala, že bydlí ve společné domácnosti s dospělou dcerou nebo že je dcera na žalobkyni jakkoli závislá. Žalobkyně pouze uvedla, že jí přispívá na léky, ale nedoložila žádnou lékařskou zprávu o jejím zdravotním stavu ani žádný jiný důkaz k prokázání svých tvrzení. Žalobkyně rovněž v průběhu správního ani soudního řízení nesdělila, že disponuje dostatečnými finančními prostředky k případnému složení finanční záruky. Žalobkyně nevysvětlila, proč o mezinárodní ochranu (azyl) nepožádala již dříve, ale v obou případech v souvislosti s řízením o vyhoštění nebo o povinnosti vycestovat. Jak je uvedeno v rozhodnutí o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců v rámci azylového řízení z 16. 12. 2025, žalobkyně není zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Opak nebyl prokázán. Žalobkyně podávala 11. 12. 2025 vysvětlení za účasti tlumočníka a teprve poté, co u ní podle lékařské zprávy založené ve správním spise nebyly zjištěny zdravotní obtíže. Žalobkyně neměla žádné

námítky vůči protokolu o podání vysvětlení, ani proti doložené lékařské zprávě z 11. 12. 2025.

37. Všechna skutková zjištění v posuzované věci vedou k jedinému závěru, že mírnější opatření než zajištění a stanovená povinnost vycestovat z území, nemohou vést k vycestování žalobkyně z území. Popsaná pobytová historie žalobkyně, nedůvěryhodná tvrzení a porušování zákonů a zákazů nesvědčí o respektu žalobkyně k povinnostem uloženým rozhodnutími a právními předpisy, o sebereflexi i o její vůli dodržovat právní předpisy. Pro uložení mírnějšího opatření chyběly podmínky (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 35/2025-40, č. j. 7 Azs 101/2024-20, č. j. 7 Azs 186/2019-26, č. j. 1 As 12/2009-61 a č. j. 5 Azs 44/2016-27).
38. U žalobkyně **neexistují překážky vycestování**, které stanoví § 179 zákona o pobytu cizinců.
39. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.“
40. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců „za **skutečné nebezpečí** se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“
41. Při podání vysvětlení žalobkyně tvrdila, že jí nic v Rusku nehrozí, nemá tam žádné problémy se státními orgány ani soukromými osobami, není tam s ní vedeno žádné řízení a v případě návratu do vlasti jí nehrozí žádné vážné nebezpečí. Žalobkyně je zdravá a s nikým na území ČR (EU) nežije, nic nevlastní; nemá závazky a ve své vlasti není nijak ohrožena; nehrozí jí mučení ani nelidské či ponižující zacházení nebo trest, ani otroctví nebo nevolnictví, nucené ani povinné práce; nehrozí jí zbavení svobody; je jí zaručeno právo na osobní bezpečnost, právo na účinnou právní ochranu a na spravedlivý proces. Všechny záležitosti jsou tam projednávány řádným, nezávislým a nestranným soudem.
42. Žalovaná ani soud v následném přezkumu napadeného rozhodnutí nezjistily žádné překážky vycestování z území ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ostatně je žalobkyně přesvědčivě a důvěryhodně netvrdila ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení. Žalované nebyly v době vydání napadeného rozhodnutí žádné překážky vycestování známy ani nevyšly najevo. I když jde o řízení zahájené z moci úřední, tvrdit a prokázat překážky vycestování musí především žalobkyně. Ta však důvěryhodně netvrdila ani neprokázala, že je zde nějaká konkrétní překážka zajištění a vycestování (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 142/2012–21). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo v případě žalobkyně ukončeno, jak vyplynulo ze správního spisu. Rozhodnutí o zajištění žalobkyně za účelem vycestování proto žalovaná mohla vydat (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
43. Námitka ztráty 2 000 Kč při zajištění nesměruje proti rozhodnutí o zajištění, proto soud není oprávněn ji přezkoumat. Ostatně, žalobkyně podala v této věci stížnost, kterou se žalovaná zabývá.
44. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, protože ve věci rozhodl přednostně.

45. Závěrem soud shrnuje, že žalovaná v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami zjistila skutkový stav, vybrala právní předpisy, pod které ho podřadila a z toho vyvodila skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, proto se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. dubna 2026

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně